

Господарь на сѣботата

„И казваше имъ, че Синь Человѣчески е господарь и на сѣботата“ *)

„Господарь на сѣботата“.

Ние ще разгледаме този стихъ въ преносенъ смисълъ. Зачитането на сѣботата се отнася къмъ Мойсеевитѣ закони. Ако нѣкой се осмѣляваше да не празнува сѣботата, наказваше се съ смъртъ — животътъ му се отнемаше. По това време имаше строги закони. Тежко на онзи, който се осмѣляваше да каже нѣщо противъ държавата и нейнитѣ закони! Обаче, Христосъ казваше, кой е Синь Человѣчески. Значи, по това време и сѣботата имала господарь. Щомъ имала господарь, ще излѣзе, че сѣботата била слугиня. Следователно, който не се подчинява на тази слугиня, плаща съ живота си. Трѣбвало той да стане жертва на слугинята. Смѣшно е тогава да поставяте слугинята на мѣстото на една царица или княгиня.

„Синь Человѣчески е господарь и на сѣботата“. — Защо Синь Человѣчески може да бжде господарь на сѣботата? — Защото е разуменъ. Само разумниятъ човѣкъ може да бжде господарь. Преди всичко господарьтъ трѣбва да бжде уменъ, волевъ човѣкъ. Волевъ човѣкъ е този който има любовъ. Воля безъ любовъ не може да се прояви. Дето има любовъ, тамъ може да има воля; дето нѣма любовъ, никаква воля не може да има. Дето е безлюбието, тамъ се проявява своеволие, а не воля. Дето се проявява инстинктътъ, тамъ е своеволието. Ако своеволието, инстинктътъ и нагонътъ наричатъ воля, такава воля иматъ всички животни: и лъвътъ, и тигърътъ, и мечката, и вълкътъ. Своеволие има и канарата, която се спуща отъ нѣкой планински връхъ; своеволие има и водопадътъ, който се спуща съ шумъ и бучене отъ нѣкой планинска канара; своеволие има и вѣтърътъ, който изкоренява дървета, събаря камъни, завлича хора и говеда. Това не е воля, но своеволие, а своеволието показва, че животътъ е неразбранъ.